

Туй отъ сърце гостопріемство твърдѣ много зарадва гостянката. Тя си починѣ още малко и сетнѣ тръгнѣ къмъ новото си живѣлище, малкото си момиче на рѣце носеше; стареца водяше момченцето за рѣка, а добрия воденчарь поведе мѣската. Като пристигнахѣ, болярката каза че таквази сгодна кѣща не са надѣвала въ него мѣсто да са намѣри, туй докара голѣма радостъ на воденчерина. Въ кѣщи имаше вѣче натѣмнены дървени триножни столчета, дървени одѣры и лавицы. Болярката пѣкъ си носеше келими, покривкы и другы най-потрѣбны покѣщнины; за единѣ божи-часъ тя си преготви сичко за ношуваніе.

„Слава Богу! каза си тя на лѣганіе, тѣглихѣ толкози трудове, брахѣ толкози страхове и сега вѣче въ тази кѣщица ще си починѣ. Кому минуваше презъ умѣ че азъ, отглѣдана въ саряи, щѣ са радвамъ и щѣ са мыслѣ честита като ма пріематъ въ сыромашка колиба! Голѣмцытѣ трѣба да са обнасятъ вынѣгы побратимски съ народа, и съ най-сыромасытѣ му, и съ най-простытѣ му: туй трѣба да струватъ както отъ чловѣщина, тѣй сѣщо и отъ разумность, защото никой не знае какво може му са случи, какво може го постигнѣ додѣ живѣе на този свѣтъ.